
Bratři a sestry,

není mnoho míst v evangeliích, které naznačují, že byl Ježíš taky někdy unaven. Zdá se, že je tohle jedno z nich. Ano – pakliže vzal na sebe naše lidství, tedy se vším všudy, co my lidé prožíváme. Včetně únavy a vyčerpání. „Ježíš odplul lodí na pusté místo, aby byl sám ...“

Nejde ale o nějakou pracovní vyčerpanost. Když chce tady být Ježíš sám, pak tím reaguje na popravu Jana Křtitele. Úděl tohoto Božího proroka ho hluboce zasáhl. Potřebuje být prostě chvíli jen sám se sebou, mimo lidské společenství, stranou zástupů. Potřebuje chvíli soukromí. A dokonce to vypadá, že s sebou v této chvíli nemá ani své vlastní učedníky. A tak je to tedy spíše únava ze světa, ve kterém lidé spolu neumí žít jako bratři. Únava ze světa, kde hlasatelé pravdy a Božího království zůstávají nakonec sami, jsou vystaveni nepochopení, nenávisti a dokonce přicházejí o život.

Z takového světa jsme i my unaveni. Unaveni ze zla, z nenávisti a arogance mocných, kteří si tento svět rozdělují a ty, kdo se jim postaví, třeba jen tím, že jim řeknou pravdu, zlikvidují. Jsme unaveni i z vlastní slabosti, z neschopnosti energicky se za pravdu postavit. Unaveni z nedostatku sil, prostředků, možností.

Náš Pán do takového světa vstoupil. A on neprochází tímto světem s klidem někoho, koho se jen tak něco nedotkne. Rmoutí se nad ním a pláče. Pláče se starozákonním kazatelem nad absurditou našeho světa, pláče Lazarem, nad Jeruzalémem, v Getsemane je pak jeho duše smutná až k smrti. Dovede se naopak i rozčítit – nad obchodníky a jejich byznysem přímo v nádvoří chrámu. To jeho odplutí do soukromí není přivřením dveří a výzvou: teď po mně nic nechtějte. Spíše je to chvíle tichého přemítání nad Janovou postavou a jeho dílem. Nad jeho mučednickým skonem. Nad tím, jak mezi lidmi dopadají proroci, hlásající pravdu a vyzývající k návratu k Bohu.

Jak ale sledujeme další pokračování textu, Pán dlouho v ústraní nepobude. Zástupy si stejně zjistily, kam se odebral a jdou mu z měst naproti. A Pán se ovšem nenaštve a neodežene je pryč. Mám dnes volno tak mě nechte chvíli na pokoji. Naopak – je mu jich líto. A už zase je v plné službě. Uzdravuje nemocné. Znovu staví lidi na nohy a vrací jim plný život. Taková je terapie proti smutku a pocitu bezmoci. Dělat něco pro druhé. Vracet lidem radost a smysl života.

A když už se schyluje k večeru, najednou má před sebou velké množství hladových lidí a je třeba jim dát najíst. Hladoví byli jistě všichni, nemocní jen někteří, i když i jich mohlo být dost. Pane, už je pozdě a tito lidi mají hlad, tady nic nenajdou. Pošli je, ať si něco někdo koupí.

Nemusejí odcházet. Dejte jim jíst vy. Jasná Ježíšova výzva k učedníkům. Mají rozdělovat pokrm zástupům oni sami. To oni jim mají rozdávat to, z čeho mají být živi. Dejte jim jíst vy.... My rádi delegujeme úkoly na jiné, nebo přímo na Pána. Ale on tady řekne: Ne ne, udělejte to vy sami ...

A stejné poslání mají jeho učedníci až podnes, kdy už jich není jen dvanáct. Jsme to my všichni, kteří se k němu hlásíme. Máme rozdávat pokrm života hladovým a vyčerpaným lidem. Pochopitelně že i my se rádi vymlouváme jako učedníci: Pane, z čeho máme vlastně dávat ? Vždyť sami máme tak málo, to přece nemůže pro tolik lidí stačit ! Máme jen pět chlebů a dvě ryby – co to je pro tolik hladových ! Z toho se nenajíme přece ani my ! Je příliš mnoho hladových kolem nás a my máme málo prostředků, málo sil, málo energie jak utišit hlad po Bohu, hlad po pravém životě.

Ne, nevymlouvejte se. Udělejte to vy. To málo, co máte, úplně stačí, pokud jsem tady já...

Ano, je to opravdu na nás. Nabídnout to málo, co máme. Odevzdat to pro ty druhé. Třeba jen chabé svědectví víry, lásky a naděje, třeba jen drobečky duchovních užitků, třeba jen dobré slovo povzbuzení, třeba jenom modlitbu, třeba písničku, drobnou pomoc, sbírku pro lidi zasažené povodní – a Kristus už bude vědět co s tím, on už si s tím poradí. Kde prostředků je málo, ví jak je rozmnožit – tak zpíváme v jedné písni. Ne, my opravdu nemáme prostředky na to, abychom zvládli nápor tolika potřebných všude kolem. Ale náš Pán si ví rady – důvěřujme mu.

V příběhu o nasycení dá jen stručné a jasné příkazy: Učedníkům: Přineste mi sem to, co máte. A zástupům: rozesad'te se po trávě. A přinesený pokrm pak láme, dává učedníkům a ti roznášejí lidem. A jedli všichni a nasýtli se a ještě zbylo 12 košů. Jedli všichni – ano, jistě i ženy a taky děti, nejen těch 5 000 mužů. Ti jsou jmenovitě zmíněni a vyčleněni jen proto, že jsou chápáni tak trochu jako vojáci Božího království. Je dost pokrmu pro všechny a ještě zbude, aby se připojili další. To společenství slova a sdíleného pokrmu je otevřeno pro všechny hladovějící – až podnes, až po nás i pro ty, kteří teprve přijdou. Čtenáři Matoušova evangelia tomuto dění téměř jistě rozuměli jako večeři Páně. Už jen pro to, jak Ježíš tento hod začíná: „Vzal pokrm – vzhledl k nebi – požehnal – lámal – dával“.

A tak se tedy dílo Božího království nezastavilo, ani když jeden věrný Boží svědek zaplatil své svědectví životem. A nezastaví se nikdy, navzdory nepřízni světa, ani třeba navzdory lidského nezájmu a lhostejnosti. Nelze je totiž umlčet žádným způsobem. Jan nebyl zdaleka poslední. A přesto počet těch, kteří přicházejí za Ježíšem se svou nouzí, roste a bude jich vždycky dost. A nás, svoje učedníky posílá do služby, i s našimi pocity slabosti a prázdnoty, i s naší únavou a smutkem nad temnotou kolem nás, a počítá s námi - s takovými jací jsme i s tím málem co sami máme a můžeme nabídnout. Jděte, dávejte jíst a pít, posilujte, povzbuzujte, buďte nablízku. Amen.

Modlitba. Pane Ježíši Kriste, stojím před tebou jako ti, kteří toho věru mnoho nemají a nevládní. Přesto se odvažujeme před tebe předstoupit i s málem – v naději, že ty si toho použiješ k požehnání mnohým. Vyzbroj nás mocí svého Ducha, nasýt svými dary, abychom v síle tvého pokrmu šli tam, kam nás posíláš. Uč nás mluvit i mlčet, kdy je třeba. Uč nás pracovat, energicky jednat – a taky nám dej poznat, kdy se stáhnout, když by naše konání nebylo ku prospěchu. Buď blízky každému z nás i těm, k nimž jsme posláni. Amen.